

Hồi 3

Muốn tìm cánh chim đơn

Trời rất nhanh sáng, bên ngoài mưa vẫn đang rơi, rơi xuống đám lá rụng dưới mái hiên tạo nên âm thanh xào xạc.

Phượng Chi Giới y phục tung bay đứng dưới hành lang, trong đôi mắt trẻ tuổi ấy lại có một loại thần sắc không phù hợp, nửa như hoang mang nửa như thống khổ.

“Tuyệt liên cạnh khuôn mặt nữ tử đột nhiên nổ tung, máu hồng còn tung tóe bay lượn trước mắt, Hồng Nhan Kiếm chớp lóe, đã tước đi một nửa bên mặt mỹ lệ tuyệt thế như vậy, ta đã đáp ứng chuyện của huynh. Nhưng huynh vì sao, vì sao lại muốn làm như vậy? Ca, huynh không phải rất yêu nàng ta sao? Vì sao lại có thể hạ độc thủ bên trong tuyết liên như vậy!... Hủy đi dung mạo của nàng, huynh ở trên trời có linh thiêng, huynh có thật sự vui mừng không?”

“Từ nhỏ đến lớn, cho đến tận trước khi huynh qua đời, từng giờ từng khắc, huynh không phải luôn nghĩ về Tạ cô nương sao? Ca, huynh yêu nàng ta bao nhiêu....nhưng tại sao huynh lại muốn làm như vậy? Ca, rốt cuộc huynh là con người như thế nào...?”

“Nếu như không có Trầm Tuân kia, các người bây giờ hẳn đã sống cuộc đời như bá chủ võ lâm, đôi lứa ái ân, tay nắm tay dạo bước giang hồ? Các người là một đôi tương xứng làm sao, là rồng phượng trong loài người, rực rỡ chiếu sáng cả giang hồ.”

Đáng tiếc, ngày nay hết thảy đều đã thay đổi.

Đương nhiên, nếu không phải vì Trầm Tuân kia, hôm nay có lẽ ta cũng chỉ là một thiếu niên bình thường, có thể cả đời

cũng không có ai buồn đưa mắt nhìn tới một hài tử hoàn toàn không xuất chúng như ta....

Xuất thân từ một võ học thế gia, cùng luyện kiếm với mọi người đồng trang lứa từ thuở nhỏ. Hơn nữa, năm mười tuổi, hài tử đã học kiếm được bốn năm vẫn không vượt qua được trình độ của huynh trưởng mới bắt đầu học khi bảy tuổi.

Huynh trưởng đồng phụ đệ mẫu kinh tài tuyệt diệu như vậy, sự tồn tại của y dường như là một bóng ma thật lớn bao phủ lên đệ đệ còn nhỏ tuổi, mặc dù gã có dùng toàn lực vùng vẫy, thủy chung cũng không thoát khỏi cái bóng đó.

"Ha ha, vậy thì phải làm thế nào đây? Đã mười một tuổi rồi mà ngay cả Chi Mân lúc tám tuổi cũng không bằng."

"Quên đi, dù sao cũng không phải là trưởng tử, Phương gia có Chi Mân đã là cái phúc trời ban rồi, không thể mong đợi quá nhiều."

"Đứa con út cũng không cần phải chèo chống gia môn, chỉ cần ngoan ngoãn biết nghe lời để lão nhân gia vui vẻ là được."

Năm mười tuổi đó, gã đã nghe được nhiều lời nói như vậy. Gã và toàn bộ người trong nhà đều giống nhau, đều ngưỡng vọng vị huynh trưởng mới mười chín tuổi đã tựa như một thần thoại, đoạt được Anh Hùng Kiếm, vị ca ca sẽ mang về vinh dự vô thượng cho Phương gia trên giang hồ.

Mặc dù cùng là tiểu bối, nhưng ngay cả phụ mẫu khi nhìn đứa con lớn, ánh mắt đều mang vẻ tôn sùng mà sợ hãi.

Phương Chi Mân mười chín tuổi tựa như một vầng mặt trời chói lọi, khiến cho vạn người ngẩng đầu ngưỡng vọng, song không dám nhìn thẳng vào. Có lẽ bởi vì thiếu niên đặc ý, danh vang thiên hạ, tính cách của y cũng biến đổi trở nên ngông cuồng, ngay cả nói chuyện với trưởng bối cũng có vẻ

cao ngạo, càng không thềm nói với người đê đê nhỏ hơn mình chín tuổi.

Duy nhất ở bên cạnh hắn mà không bị hào quang của hắn che mất, chỉ có một tỳ thiểu nữ kém hắn một tuổi. Tỳ tỳ đó tên gọi Tạ Hồng Ảnh, hông mang bội kiếm, là một thanh vô ảnh trường kiếm sắc đỏ tươi, thông minh thanh lệ, khi nói chuyện thì vẻ mặt rạng rỡ. Lần đầu tiên khi đại ca đưa nữ hài tử đó về nhà bãi phỏng phụ mẫu, gã khi ấy mới mười tuổi, nhìn thấy nữ tử đó đã khiến gã sau này cả đời cũng không thể quên.

"Chi Mân, muội khát nước." Hôm đó, hai người mới từ bên ngoài quay về, tiến vào đại sảnh, đột nhiên hài tử nghe thấy Tạ tỳ tỳ nói với ca ca có chút hờn dỗi. Trên khuôn mặt bình thường kiêu ngạo của đại ca cũng có vẻ ôn nhu chiều chuộng, lập tức hắn nói: "Nàng ngồi nghỉ chốc lát, ta đi kêu hạ nhân mang đến cho cho nàng toan mai thang(4)."

Người con gái trong trắng như ánh trăng sáng đó, một mình ngồi trong đại sảnh đang vô cùng buồn chán, hài tử mười tuổi trốn trong phòng mình mà lén nhìn nàng, cuối cùng nó bưng một tách trà nhỏ, lấy hết dũng khí chạy ra ngoài, "Tạ tỳ tỳ, uống trà!"

Thiếu nữ mười tám tuổi kinh ngạc ngẩng đầu lên, thấy một hài tử trạng phục lộng lẫy, biết không phải người hầu, nàng tiếp lấy tách trà rồi cười hỏi: "Tiểu đê đê, đê tên là gì?"

"Đê tên gọi Phương Chi Giới!" Nó ngẩng đầu lên nhìn Tạ Hồng Ảnh, trong mắt đứa nhỏ có ánh quang mang gần như là sùng bái.

"À, là đê đê của Chi Mân à... đáng yêu quá." Tạ Hồng Ảnh lại nhoen cười, nàng đưa tay xoa đầu đứa nhỏ. Trên khuôn mặt đứa nhỏ thoáng chút ửng hồng, có chút lay lay đầu không quen, nhưng lại không có ý muốn gạt bàn tay kia ra.

"Đệ đệ vô dụng đó, ta thà rằng không có." Vừa mới tiến vào vậy mà lại lạnh lùng mở miệng, thấy ái lữ đang nói chuyện cùng ấu đệ của mình, trong mắt Phương Chi Mân chứa nét bài xích lẫn không hài lòng, hấn bước đến, tiện tay lấy tách trà mới uống được một hớp ném ra ngoài cửa sổ, "Ảnh nhi, ta mang toan mai thang cho nàng."

"Huynh sao lại có thể nói vậy!" Cảm giác được rõ ràng hài tử dưới tay mình đang toàn thân chấn động, thiếu nữ giật mình kinh ngạc, ngẩng đầu khẽ quát tình lang.

"Vốn là Tiểu Giới tư chất quá bình thường, căn bản không phải là nhân tài luyện kiếm." Phương Chi Mân đến ngồi xuống một bên, kéo đệ đệ ra khỏi bên người Tạ Hồng Ảnh, thò mình ra ngoài cửa sổ, bẻ lấy một cành mộc lan đặt lên tay đứa nhỏ, "Nào, mang thức thứ chín của Hồi Phong Vũ Liễu mà tháng trước ta dạy cho người luyện một lần cho ta xem."

Vốn là một hài tử có thể coi là lanh lợi, vậy mà mới đến trước mặt ca ca thì liền trở nên ngây đần nhút nhát vô cùng, lúc này cầm lấy cành mộc lan, một hồi lâu không biết làm gì, nói cũng không ra lời, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng lên xấu hổ.

"Ảnh nhi, nàng nhìn xem, ta nói có sai không?" Đại ca lắc đầu nhìn thiếu nữ bên cạnh, nhíu mày, "Tiểu Giới quá ngu dốt, dạy bao nhiêu thứ đều không học được, khi ở tuổi của nó, ta đã học xong toàn bộ pho Hồi Phong Vũ Liễu Kiếm rồi."

"Không cần mang huynh ra để ước lượng đệ ấy... mọi người đều giống như huynh thì võ lâm này sẽ thành ra cái gì?" Thấy khuôn mặt đỏ bừng của đứa nhỏ, bộ dáng như sắp khóc đến nơi, Tạ Hồng Ảnh trù mẩn thở dài, liếc mắt nhìn tình lang, trong giọng nói vừa là ái mộ vừa là giận dữ. Không biết vì sao, khi nghe được câu này, đứa nhỏ vốn vẫn đang cố nén nước mắt đột nhiên lại òa khóc.

"Ai da, đừng khóc, đừng khóc! Chi Mân, huynh thiệt là!" Tạ Hồng Ảnh trừng mắt với đối phương một cái, nàng cầm cành mộc lan trong tay đưa nhỏ ném đi, kéo nó lại bên mình: "Tiểu Giới, đệ đừng nghe ca ca mình nói bậy chứ. Đệ không ngu dốt, tương lai đệ sẽ lợi hại nhất đó! Ngoan, ngoan, đừng khóc nữa, tỷ tỷ cho đệ cái này."

Đỗ dành tiểu hài tử, thiếu nữ tháo từ trên cổ xuống một đồ trang sức, đặt vào tay Phương Chi Giới.

"Cho hẳn? Nhưng đây là Định Hồn Châu đó!" Phương Chi Mân cau mày, song vì nể mặt ái lữ, không tiện vung tay đoạt lại, "Chúng ta lần trước phải phí mất bao công sức mới lấy được từ trong hàn tuyến vạn năm của Bích Thành Sơn, sao lại cho một tiểu hài tử vậy?"

"Nó là đệ đệ của huynh, người như huynh, chẳng lẽ đối với ai cũng đong đếm so đo ư?" Thiếu nữ cũng có chút không vui, không che giấu thái độ phản cảm của mình. Khuôn mặt của ca ca thoáng sẫm xuống, phảng phất như có mùi hỏa dược đang dần lan tỏa giữa đôi tình lữ.

Tiểu Tạ... Tiểu Tạ tỷ tỷ.

Sắc trời dần dần sáng sủa, đứng trên hành lang, mặc dù đang khoác trường y nhưng thân hình thiếu niên trong khí lạnh của buổi sáng sớm lại đột nhiên run nhè nhẹ. Ngón tay duỗi ra, giữ chặt lấy viên linh châu chí bảo bên trong cổ áo.

"Thiếu chủ, bữa sáng đã chuẩn bị xong rồi." Bên tai đột nhiên có người bẩm báo, cắt ngang dòng hồi tưởng trong khoảnh khắc hiểm có này của gã, "Hôm qua thiếu chủ phân phó phải theo dõi một đôi nam nữ trở lại Tây Linh, thuộc hạ đã phái người ở vùng phụ cận theo dõi rồi. Còn nữa, theo kế hoạch, hôm nay sẽ động thủ với Hoàng Sơn Kiếm Phái, mọi người đều đang chờ thiếu chủ hạ lệnh xuất phát."

"Cút!" Bị cắt đứt dòng hồi tưởng, một cơn phẫn nộ vô danh

bốc lên, Phương Chi Giới vung tay, một chưởng đánh bay tên thuộc hạ ra ngoài.

oOo

"Nhẹ chút, nhẹ chút.... người muốn làm đau chết ta à?" Tấm vải thô từng chút từng chút một được vén xuống, Tạ Hồng Ảnh nhẹ hít một hơi khí lạnh, bờ môi hơi hơi máy động, ngón tay dụng lực bấu vào tay vịn của chiếc ghế bằng gỗ hoa lê làm thành một vết sâu.

"Tốt rồi. Bây giờ ta giúp nàng đắp thuốc." Nhìn một nửa bên mặt với vết máu hỗn loạn hiện ra, Trầm Tuân thở dài một hơi, lấy ra một viên đan dược màu xanh sẫm, hòa với nước rồi dùng ngón tay nghiền nát, "Kiên nhẫn một chút, đừng động đây."

"Lục ngạc đan?" Nhân vì kinh ngạc mà biểu tình của nàng hơi mạnh, tức thì đau đớn đến nhăn cả đôi lông mày, "Nguyên lai vẫn còn một viên? Sao người vẫn để lại ba năm nay không dùng? Lần trước, khi bị thương nặng đến suýt mất mạng, sao không thấy người lấy ra?"

"Không sai, nàng nói ít đi một chút được không?" Trầm Tuân cũng nhíu mày, không làm gì được chỉ đành lắc đầu, y chuyển cổ tay qua, dùng ngón tay nhẹ nhàng thoa lên má trái nàng, mang dược phấn trên tay xoa thành một lớp đều đặn lên trên, dược vật quả nhiên linh diệu vô cùng, vừa mới thấm vào cơ phu còn bầy nhầy máu thịt, máu tươi liền chảy chậm dần.

Tạ Hồng Ảnh ngồi bên cạnh bàn, hai mắt nhắm lại, cắn chặt răng không nói một lời. Trong yên lặng, chỉ nghe "sát" một tiếng nhỏ vang lên, tay vịn bằng gỗ hoa lê của chiếc ghế vậy mà đã bị nàng bẻ gãy.

"Nhẫn chịu một chút, sẽ tốt thôi." Nhìn khuôn mặt đang kìm chế, cố giữ bình tĩnh của nữ tử trước mặt, vẻ mặt của Trầm

Tuân hiện lên thần sắc thương xót, động tác nhanh chóng nhẹ nhàng, dường như được thần kinh của y điều khiển phát huy đến mức cực kỳ chính xác, y dặn dò, "Trong ba tháng tới, tốt nhất là giữ ngay ngắn khuôn mặt, bằng không vết thương sẽ lại phá ra nữa."

"Trầm Tuân." Đột nhiên đương lúc nhắm mắt, Tạ Hồng Ảnh lại khe khẽ gọi một tiếng.

"Ừ?" Trầm Tuân ngưng tụ tinh thần, ngón tay trên khuôn mặt máu thịt hỗn độn của nàng chấm thật nhanh, như sợ động phải vết thương khiến nàng đau đớn.

"Vừa rồi ta nghi ngờ ngươi, thật sự là không nên như vậy." Cho đến tận bây giờ mới có cơ hội mở miệng tỏ ý xin lỗi, Tạ Hồng Ảnh nhắm hai mắt, vẻ mặt hoàn toàn bất động, nhưng trong giọng nói có chút than vãn trầm lắng, "Ta chợt nghe tin dữ của Chi Mân, lúc đó thực sự hồ đồ, thiếu chút nữa là tin lời của Phương Chi Giới."

"Khó trách nàng hoài nghi, ta cũng không nên giấu nàng tin hẩn chết mấy năm như vậy." Trầm Tuân sắc mặt không có nét tức giận, ngón tay vẫn không hề chậm lại một chút nào, y điềm đạm nói, "Nếu như không phải Phương Chi Giới tìm đến nói ra, ta còn định tiếp tục giấu nàng."

"Ta biết là ngươi vì muốn tốt cho ta." Tạ Hồng Ảnh mở hai mắt, nhìn người bạn cùng hội cùng thuyền, thở dài, "Nhưng ngươi không chỉ giấu ta chuyện này phải không? Tóm lại, ta cảm thấy... mặc dù đã quen biết như vậy, trong lòng ngươi vẫn có chuyện rất lớn giấu ta, có phải không?"

Ngón tay dừng lại trên gò má nàng có chút chấn động nhưng Trầm Tuân không nói lời nào.

"Ngươi từ đâu đến đây? Võ công của ngươi là do ai truyền thụ? Ngươi vì sao lại kiên quyết không chịu làm minh chủ Giang Hồ Minh?" Nàng một hơi mang toàn bộ nghi vấn chất

chứa trong lòng nhiều năm qua nói ra, rồi nhìn người bạn tri giao, khe khẽ thở dài, "Quên đi, nếu người không nói thì ta cũng không hỏi nữa. Người là người như thế nào, mười năm nay ta còn không biết hay sao? Thực sự không nên nhất thời như bị ma xui quỷ khiến mà tin vào lời người bên ngoài...."

Dừng một chút, thấy bầu không khí trầm mặc, nữ tử liền chuyển sang đề tài khác, nàng trầm ngâm, "Bất quá, Tiểu Giới, đứa nhỏ đó, mười năm nay không gặp sao lại biến thành như vậy? Hoàn toàn không giống với trước kia nữa."

"Rất lợi hại... mặc dù không thấy gã ra tay, nhưng có thể cảm thấy được kiếm khí và sát khí trên người gã." Chung vu cũng mở miệng tiếp lời, mang dược vật thoa lên má nữ tử, ánh mắt của Trầm Tuân trở nên lạnh lẽo nghiêm nghị, "Khi tiếp được chiếc hộp do gã ném đến, cảm giác được nội công của gã rất tà quái, chỉ sợ là cùng một đường lối với Tây Vực Đại Quang Minh Cung. Tiểu Tạ, đứa nhỏ này, lai đầu cũng không nhỏ."

"Người của Phương gia sao lại có quan hệ với ma cung kia?" Tạ Hồng Ảnh sắc mặt cũng chợt biến đổi, lập tức cảm thấy cơ mặt đau đớn, liền vội vàng thu lại biểu tình, "Mười năm trước, sau khi Chi Mân bị ta đánh bại, Phương gia vì tránh bị báo thù, không phải đã biến mất trên giang hồ hay sao?"

"Đừng động đậy." Cảm giác được cơ phu dưới ngón tay đột nhiên căng ra, Trầm Tuân vội vàng khẽ quát, "Có trời mới biết, lần cuối cùng ta gặp hai huynh đệ Phương gia cũng là tại Tây Vực Tuyết Sơn đó... chỉ e lúc đó, bọn họ và Đại Quang Minh Cung đã có quan hệ với nhau rồi. Được rồi, được rồi, nàng đừng nói nữa, chờ ta băng xong lại cho nàng rồi hãy nói."

"Ừm." Tạ Hồng Ảnh ứng lời một tiếng, không nói tiếp nữa, nhưng vẻ mặt vẫn thấy canh cánh nỗi lo sợ.

Thoa chút dược vật cuối cùng lên lớp máu thịt bầy nhầy trên

mặt, Trầm Tuân bỏ tay xuống, dùng khăn tay lau đi vết máu tươi đã nhuộm khắp đầu ngón tay. Khi nâng dải băng lên, quay đầu nhìn khuôn mặt của Tạ Hồng Ảnh, trong mắt nam tử cũng lướt qua một tia dị dạng.

"Nhìn gì vậy? Đáng sợ lắm à? Còn không mau băng lại." Thấy thần sắc băng hữu như vậy, trong mắt Tạ Hồng Ảnh cũng có chút tiểu ý mỏng manh, "Đừng lo lắng, ta cũng không phải tiểu cô nương mới bảy tám tuổi nữa, hoa tàn cỏ úa rồi, cũng không cần phải quan tâm đến khuôn mặt nhiều lắm."

Trầm Tuân miễn cưỡng cười nhẹ, chỉ nói: "Chờ cho thuốc khô đi một chút mới có thể băng lại được."

Trong khi đang nói chuyện, một trận gió thổi qua, Tạ Hồng Ảnh lông mày đột nhiên nhíu lại, một con phi trùng nhắm thẳng trước mặt mà bay đến, chỉ là vừa mới chuyển động thì liền bị huyết nhục dính lại. Một va chạm nhỏ như vậy cũng khiến cho nàng đau đến thấu xương tủy.

"Đừng động, để ta." Thấy tay của nữ tử theo bản năng đưa lên gạt đi, Trầm Tuân liền vội vàng giữ tay nàng lại, "Không được động vào, ta giúp nàng bắt nó xuống."

Kề sát bên má Tạ Hồng Ảnh, Trầm Tuân nhẹ nhàng thổi một hơi, thổi con tiểu trùng dính trên mặt bay đi.

"Ai da, thực là ngại quá, đã quấy nhiễu hai vị ư?" Trong khi hơi thở ấm áp còn chưa tan khỏi bên má nàng thì chợt nghe bên ngoài tiểu trúc môn một thanh âm lạnh lẽo vang lên.

Tạ Hồng Ảnh kinh ngạc, mở mắt nhìn ra, Trầm Tuân thì ngược lại, đến đầu cũng không thèm quay lại, cười khổ: "Lại là nha đầu đó?"

Sắc trời đã sáng nhưng mưa phùn vẫn còn lất phất rơi, khiến cả mặt hồ bị bao phủ trong lớp khí mưa. Bên cạnh Tây Linh

Kiều, dưới chân núi Cô Sơn(5), tiểu trúc hoang vắng này vậy mà lại có người đến bãi phỏng.

Một thiếu nữ chưa quá đôi mươi, không biết từ khi nào đã đến bên ngoài cửa, hai tay khoanh lại, liếc mắt nhìn bên trong phòng hai người đang kề má bên nhau, trên khuôn mặt trẻ trung mỹ lệ hiện lên thần sắc mỉa mai châm biếm.

"Nghiêm cô nương, cô lại đến rồi à?" Tạ Hồng Ảnh khẽ gật đầu với người đứng bên ngoài cửa, "Lại đây ngồi đi."

"Không cần, Tạ tiên bối... Ta lần này đến đây vẫn giống như lần trước, muốn gặp người tử kiếm!" Nghiêm Linh Nhi nhướng cao mày liễu, hết sức nhấn mạnh vào hai chữ "tiền bối", ngữ khí mang vẻ mỉa mai, ngạo nghễ mà nói, "Lần này ta trở về lại luyện thêm một năm, thiết tưởng cũng là lúc Hồng Nhân Kiếm nên thay đổi chủ nhân rồi! Ra ngoài tử thí nào!"

"Tạ cô nương hôm nay không thể cùng người so kiếm được." Nâng tấm vải bố từ trên mặt bàn lên, Trầm Tuân cũng không thèm nhìn tử y thiếu nữ bên ngoài cửa, chỉ lo đỡ lấy thân mình Tạ Hồng Ảnh mà giúp nàng băng bó vết thương, "Nguyên lai người vẫn luôn đến tìm Tiểu Tạ gây phiền toái lại là người? Linh Nhi, người đừng hỗn láo nữa. Hãy trở về đi, muốn so kiếm thì ngày khác đến, không thấy người ta đang thụ thương hay sao?"

Nhìn thấy Trầm Tuân đang quán chú toàn bộ tinh thần băng bó vết thương cho nữ tử trước mắt, tử y thiếu nữ giậm chân một cái, trong mắt có ý tức giận: "Thụ thương? Thụ thương nặng đến không dậy được hay sao? Nam nữ thụ thụ bất thân, các người, các người cô nam quả nữ, cả đêm ở chung một chỗ thì tính là cái gì? Thương phong bại tục!"

"Chúng ta là thế nào không đến lượt người giảng dạy." Ánh mắt Trầm Tuân đột nhiên sầm xuống, ngữ khí lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng vẫn như trước, không thèm quay đầu

lại, một mực băng bó vết thương cho Tạ Hồng Ảnh, nhẹ nhàng khẽ thổi làm khô dước cao, ngăn Tạ Hồng Ảnh đang muốn mở miệng, "Không cần nói, cẩn thận vết thương sẽ lại rách, không cần để ý đến tiểu nha đầu đó."

"Tiểu nha đầu? Ai là tiểu nha đầu!" Hiển nhiên là do được lão minh chủ nuông chiều quen thành hư, Nghiêm Linh Nhi khi nói chuyện không hề có chút khách khí nào, "Ta đã mười tám tuổi rồi! Đương nhiên nếu như so với Tạ 'tiền bối' thì nhỏ hơn một chút."

Trầm Tuân nhướng lông mày, đã có ý không nhẫn nại được nữa. Tạ Hồng Ảnh nhìn y lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đẩy bờ vai của Trầm Tuân ra, nàng hướng thiếu nữ ngoài cửa gạt đầu, "Không sai, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, Nghiêm cô nương mới chính là tài năng của võ lâm hôm nay."

Đột nhiên nhìn thấy gương mặt đáng sợ của nữ tử phía sau Trầm Tuân, Nghiêm Linh Nhi sắc mặt kinh hãi, rốt cuộc vẫn là người nhỏ tuổi, không kềm được buộc miệng bật thốt lên "A" một tiếng, thần sắc chột kinh hãi, chột vui mừng: "Khuôn mặt của người sao lại biến thành như vậy?"

"Bị người dùng độc dước ám toán mà thành." Chứng kiến người mới đến không che giấu thần sắc biến hóa, Tạ Hồng Ảnh lại hoàn toàn không hề tức giận, nàng lãnh đạm nói một câu, "Cũng bất quá là một khuôn mặt mà thôi, không bị hủy thì sớm muộn cũng sẽ già đi."

Nói đoạn, nàng cũng chậm rãi từ bên bàn đứng dậy, tay cầm lấy Hồng Nhan Kiếm: "Nghiêm cô nương, ba năm qua, năm nào cô cũng đều muốn đến đây cùng ta tỷ thí, mặc dù chưa thành công nhưng tiến bộ cũng rất thần tốc, hy vọng lần này cô có thể được như ý nguyện."

"Tiểu Tạ". Nhìn bạn hữu vừa mới băng xong vết thương, Trầm Tuân chụp giữ lấy vai Tạ Hồng Ảnh, ấn nàng ngồi xuống lại. Y thoáng nhíu mày, quay đầu ra nói với người

khiêu chiến trẻ tuổi ngoài cửa: "Tiểu Tạ hôm nay cần nghỉ ngơi, ta thay nàng xuất thủ. Linh Nhi, trên giang hồ đều biết kiếm thuật của ta và Tạ cô nương tương đương nhau, nếu như người thắng được ta thì cũng giống như thắng Tạ cô nương."

"Trầm đại ca! Huynh...huynh vì sao lại phải giúp cô ta như vậy!" Nghiêm Linh Nhi ủy khuất cơ hồ muốn khóc, nàng giậm chân, chỉ vào Tạ Hồng Ảnh, "Cô ta có gì tốt? Người thì già, tướng mạo cũng xấu, hay là vì kiếm pháp cao cường? Ta biết huynh là kiếm khách thiên hạ đệ nhất, cho nên ta mỗi ngày đều luyện kiếm, sớm muộn sẽ đoạt được Hồng Nhan Kiếm! Khi đó sẽ có thể xứng với huynh."

"Đúng là lời trẻ con." Trầm Tuân bất đắc dĩ thở dài một hơi, y lắc đầu, "Xứng hay không xứng thì có quan hệ gì đến Hồng Nhan Kiếm chứ?"

Dường như không muốn tiếp tục dây dưa thêm nữa, bạch y nam tử đứng dậy bước ra ngoài cửa, "Linh Nhi, nếu người muốn tử thí thì ra đây, người quá không hiểu chuyện.... Tạ cô nương vẫn luôn nhường nhịn người mới có thể tha thứ cho người ba lần đến gây sự, bằng không người đâu còn có thể sống được?"

Oán hận nhìn Trầm Tuân, rốt cuộc Nghiêm Linh Nhi không nhịn được "òà" lên khóc rồi quay đầu chạy vội ra ngoài.

"Trầm Tuân, người ta bất quá là một tiểu cô nương." Thức trắng đêm không ngủ, lại vừa mới trải qua một hồi giằng co như vậy, trong giọng nói của Tạ Hồng Ảnh cũng có ý mỗi mết, "Người nói quá nặng lời rồi."

Đóng cửa Tây Linh tiểu trúc xong, bạch y Trầm Tuân quay đầu lại, y vốn là người luôn luôn tươi cười, lúc này trong mắt cũng có chút lửa giận, "Vô tri càn quấy cũng phải biết giới hạn chứ, nếu không phải nể mặt Nghiêm lão minh chủ, ta chỉ sợ cũng không nhẫn nại được như vậy."

"Hì hì, khi ta mười tám tuổi, chỉ sợ cũng có thể nói là vô tri." Hiển nhiên là bởi tình cảnh vừa rồi, trong lòng lại khơi dậy hồi ức gì đó, Tạ Hồng Ảnh trong mắt hiện lên tiểu ý, "Khi đó ta cũng rất điệu ngoa, không giảng đạo lý đó... bằng không cũng đã không cùng người chỉ vì một hộp mai hoa tô(6) mà đánh một trận tương bồng."

"À." Chuyện mười năm trước, đề tài mà giữa hai người luôn luôn có một cố kị không nhắc đến, bây giờ nghe nàng nói đến đến lần đầu gặp nhau, Trầm Tuân cũng không khỏi hơi mỉm cười.

Năm đó, thiếu niên công tử hai mươi tuổi lần đầu bước vào giang hồ, lại gặp ngay nữ hiệp thanh danh tối thịnh. Chỉ bất quá bởi y mua mất phần mai hoa tô cuối cùng mà thiếu nữ kia thích ăn, thiếu nữ cầm Hồng Nhan Kiếm đó là một người điệu ngoa, bức ép y phải nhường, khi đó y cũng có tính tình của một công tử bột, hai bên không ai nhường ai, gây sự với nhau đến cuối cùng dĩ nhiên là rút kiếm tỷ thí.

Sau khi tỷ thí, song phương đấu ngang tay, đều kinh ngạc vì có thể gặp được đối phương bản lĩnh như vậy, đấu xong thì tức giận cũng tiêu hết, Trầm Tuân lấy mai hoa tô trong ngực ra, định chia cho Tạ Hồng Ảnh một nửa, nhưng lại phát hiện sau khi kịch chiến một trận, mai hoa tô đã bị nát bầy.

"Tân Phong rượu quý đấu mười nghìn
Du hiệp Hàm Dương khách thiếu niên.
Ý hợp tương phùng cùng bạn uống
Lầu cao ngựa buộc liểu bên hiên.(7)"

Lời ca phóng khoáng năm xưa đột nhiên lại vang vọng bên tai, ánh mắt của Trầm Tuân vốn đã tĩnh lặng cũng có thần sắc hào tình lóe sáng, thế nhưng, dù sao chuyện cũng đã xa xôi, giang hồ nhi nữ giang hồ lão, cuộc sống khoái lạc, ân cừ khoái ý của thời niên thiếu đã một đi không trở lại.

"À.... bây giờ nhớ lại, hộp mai hoa tô đỏ, người ngày đó chắc hẳn là mua cho Tô Mi phải không?" Nhìn lên đỉnh ngọn Cô Sơn, hơi mưa bỗng bành tụt tán, Tạ Hồng Ảnh thiếu não cười, lấy khăn tay che mặt, "Đáng tiếc là nàng phúc phận bạc, sớm đã đi mất."

"Thương thế của nàng kéo dài được ba năm, hỏi khắp các danh y, đều nói không thể chữa trị được, chỉ là ta lại không tin." Trầm Tuân thu dọn gọn ghẽ được vật trên mặt bàn, ảm đạm cười cười, "Ta cứ mãi cho rằng, tìm khắp cả thiên hạ, cũng sẽ phải có linh đan dị bảo cứu được nàng, cuối cùng vẫn là không cứu được, nhưng thói quen đi du lịch tứ phương này lại không sửa được."

"Ta phải đa tạ nàng, bằng không hôm nay đâu có lục ngạc đan." Nhẹ nhàng đưa tay lên sờ nửa bên trái của khuôn mặt đã được băng bó thật chặt, Tạ Hồng Ảnh thanh âm càng trở nên ảo não, "Đã mười năm rồi.... Chúng ta đều đã già. Võ lâm bây giờ là thiên hạ của những người trẻ tuổi bọn họ, người hãy nhìn Phương Chi Giới và Nghiêm Linh Nhi đó."

"Được rồi, được rồi, quả nhiên là già đi thì đều sẽ làm nhảm." Hiển nhiên y cũng bị mấy câu nói này gợi lại hồi ức ngày xưa, song Trầm Tuân chỉ ảm đạm cười cười, vỗ vỗ vào vai hảo hữu, "Nháo loạn một đêm rồi, độc dược tàn dư trên mặt nàng chỉ sợ còn phải dùng thiên nhân quyết bức xuất ra ngoài, nhanh điều tức dưỡng khí đi, ta giúp nàng làm hộ pháp."

"Cực khổ cho ngươi rồi." Không khách sáo nhiều, Tạ Hồng Ảnh chống bàn đứng lên, tự mình bước vào trong thất nội.

Bên ngoài sắc trời đã sáng rõ, nhưng mưa thu vẫn còn dai dẳng, có những chiếc lá rụng xuống nương theo gió nhẹ bay vào cửa sổ dưới mái hiên. Trầm Tuân ngồi dưới song cửa, yên lặng nghe tiếng mưa tí tách rơi trên mái nhà, trong mắt hiện lên ánh quang mang của một thời dĩ vãng.

KIẾM CA

Tác giả: Thương Nguyệt

Dịch: Triệu Thiên

Mười năm rồi... vậy là mười năm đã trôi qua nhanh như vậy.

Thời gian Tô Mi vừa mới qua đời, y mặc bản thân trong bi thương và trầm luân, tưởng rằng bản thân mình không lâu nữa sẽ theo nàng mà đi, vậy mà thời gian chớp mắt đã qua, bây giờ đã quá tuổi nhi lập, nhưng y vẫn lênh đênh trên cõi đời như trước.

"Tiểu Mi, Tiểu Mi..." mỗi thâm tình khắc cốt ghi tâm thời niên thiếu hoàn toàn chưa từng bởi thời gian lâu dài mà phai nhạt, song giờ đây nhớ lại, cũng đã không có cái cảm giác đau nát ruột xé lòng như ban sơ mà chỉ còn dư lại nỗi buồn thương và cảm giác vô lực thăm sâu không thấy đáy.

Thiếu niên thính vũ ca lâu thượng
Hồng chúc hôn la trưởng
Tráng niên thính vũ khách chu trung
Giang khoát vân đề
Đoạn nhạt khiêu tây phong

Phỏng dịch

Nghe mưa tuổi trẻ lâu ca thượng
Nến đỏ mờ la trưởng
Nghe mưa niên tráng khách thuyền rong
Sộng rộng mây trầm
Nhạc lẻ gọi tây phong.(8)

Chuyện tình niên thiếu đến già bi ai. Có lẽ, y nhớ lại một thời vui vẻ mà cũng đã bắt đầu thấy già cõi rồi sao?

Xem ra, vì dư độc còn quá nặng, hai ngày một đêm qua đi, Tạ Hồng Ảnh vào thất nội điều tức dưỡng thương vẫn chưa hề đi ra.

Trầm Tuân cũng luôn luôn canh bên ngoài, tùy tiện lấy một ít bánh trái lót lòng, không một chút xao động, đã đẳng đẳng mười năm nay, đều là dầm sương dãi nắng du kiếm

giang hồ, không cho mình một chút thành thoi, sự bình thản, lặng yên trong thất nội như thế này thực sự là chuyện rất hiếm có.

Mười năm nay, cũng lần đầu tiên rảnh rỗi như vậy, y mang tất cả nhưng ân oán ngày xưa không dám nghĩ đến ra sắp xếp lại một lần.

Đến ngày thứ ba, trời đã trong quang. Ngồi một mình cô độc trong Tây Linh tiểu trúc, gió thổi lướt qua trên mặt hồ, trong gió mơ hồ có tiếng sáo, Trầm Tuân thần sắc đột nhiên ngưng trọng, y nháy ra ngoài cửa sổ, ngẩng đầu nhìn lên khoảng không trên bầu trời xanh, quả nhiên có một con chim bồ câu bay qua, dưới chân tựa hồ buộc theo một đoàn trúc, khi bay trong gió thì phát ra tiếng sáo, vang vọng bốn phương.

"Giang hồ lệnh?" Nhận ra đó là đó là phương thức báo hiệu khẩn cấp của Giang Hồ Minh, trong lòng y đột nhiên có dự cảm không lành, huyết lên một tiếng sáo, giương tay lên vẫy gọi sứ giả mang tin kia đậu xuống tay, gỡ đoàn trúc bên đùi phi cấp xuống. Vội vã lướt nhìn qua, Trầm Tuân sắc mặt chợt biến không sao tìm hãm được.

"Tiểu Tạ, nàng sao rồi?" Cách song cửa, y lấy tay khế gõ, hỏi nữ tử bế quan điều tức trong thất nội, tự thị mình có chút cấp bách, "Có chuyện gấp, ta phải đến Đỉnh Kiếm Các một chuyến."

"Chuyện gì vậy?" Từ trong thất nội, Tạ Hồng Ảnh lên tiếng hỏi, trong giọng nói vẫn còn có chút trung khí không đủ.

"Hai ngày trước, Hoàng Sơn Kiếm Phái bị diệt môn." Trầm Tuân mang mảnh giấy trong tay bóp thành từng mảnh nhỏ, thanh âm rất dứt khoát quyết đoán, "Có thể xác định là Tây Vực Đại Quang Minh gây ra, Nghiêm lão minh chủ phát xuất giang hồ lệnh, yêu cầu tất cả các môn phái điều động tinh anh nhân thủ, tập trung tại tổng đà Giang Hồ Minh, Đỉnh Kiếm Các."

"Hoàng Sơn Kiếm Phái bị diệt môn?" Cách bên cửa sổ, thanh âm của Tạ Hồng Ảnh lộ vẻ kinh ngạc, "Là ma cung lại tái xuất?"

"Không sai. Hai mươi năm trước, chính là chưởng môn Hoàng Sơn Kiếm Phái Hà Thanh Dương kích bại Thiên Tôn Cung Chủ, khiến hãn ôm hận bỏ chạy xa mãi miền tái ngoại(9). Hai mươi năm sau, quả nhiên nơi đầu tiên hãn đối phó chính là Hoàng Sơn Kiếm Phái.... chỉ là vừa xuất thủ đã diệt môn, cũng thật sự quá độc ác." Tràng hạo kiếp đó, Trầm Tuân cùng Tạ Hồng Ảnh vì tuổi còn nhỏ, đều không được trải qua, song nghe những người lớp trên một bối kể lại cũng đều kinh tâm động phách, "Nếu như nàng không có chuyện gì, ta sẽ đến Đỉnh Kiếm Các trước xem sao."

"Chờ một chút." Không chờ y quay mình đi, hai cửa sổ đã bật tung, Tạ Hồng Ảnh ngồi trên giường dựa vào tường, một chưởng lẳng không đẩy bung cánh cửa, "Ta với ngươi cùng đi."

"Thương thế của nàng còn chưa lành, hay là đừng đi nữa." Thấy Tạ Hồng Ảnh sắc mặt hầy còn trắng nhợt, y điềm đạm từ chối, "Tiểu Tạ, nàng đã thoát ẩn không hỏi đến thế sự nhiều năm, hà tất phải tái nhập giang hồ nữa? Đại Quang Minh Cung tuy lợi hại, nhưng hợp lực toàn giang hồ nhất định cũng có thể đối phó được, thêm một mình nàng cũng không náo nhiệt hơn."

"Ta đã tốt rồi." Tạ Hồng Ảnh chụp lấy Hồng Nhan Kiếm đang phóng ngang trên đầu gối, nàng đứng dậy, nhưng cước bộ vẫn còn có chút liêu xiêu, Trầm Tuân không làm sao được, chỉ đành đưa tay giúp nàng nhả ra khỏi song cửa. Tạ Hồng Ảnh khe khẽ thở dài, thấp giọng hỏi: "Ngươi chẳng lẽ không cảm thấy chuyện lần này ma cung tái xuất và việc xuất hiện của Tiểu Giới nhất định là có quan hệ hay sao?"

Tay Trầm Tuân chợt chấn động, nhưng y vẫn không nói lời

nào, việc này, ngay khi y nhìn thấy phi cấp truyền thư thì đã đoán được rồi.

"Người biết, nhưng lại không nói, phải không?" Tạ Hồng Ảnh ngẩng đầu nhìn bạn hữu, nàng lắc đầu, "Người biết hẳn muốn đối phó với người, biết hẳn có Anh Hùng Kiếm trong tay, còn muốn tay không mà đi ư? Lại không cho ta đi theo, sợ liên lụy đến ta, Trầm Tuân, tính cách này của người khi nào mới sửa được..."

Trầm Tuân thở dài một hơi, nhưng lại chỉ nói: "Vết thương trên mặt còn chưa lành, nàng nói ít đi một chút có được không?"

Chú thích

(4) Toan mai thang: Nước ô mai

(5) Cô Sơn: Ngọn núi ở Hàng Châu

(6) Mai hoa tô: Bánh hoa mai.

(7) Bài thơ "Thiếu niên hành" của Vương Duy

(8) Khổ đầu bài thơ "Ngũ mỹ nhân (1) (Thính vũ)" của Tưởng Tiệp.

(9) Tái ngoại: Phía bắc ngoài Trường Thành Trung Quốc